

GELUKKIG GROEIEN
ER GEEN BOMEN
OP DE NOORDPOOL

Gelukkig groeien er geen bomen op de Noordpool

roman

©2014 Stefaan Van Laere & uitgeverij Partizaan

Coverontwerp Kathelyne Van den Berghe

www.partizaan.be

www.stefaanvanlaere.be

ISBN 9789492007001

NUR 300, 301

Wettelijk depot: D/2014/0534/1

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

STEFAAN VAN LAERE

**Gelukkig groeien er geen bomen op
de Noordpool**

roman

www.partizaan.be

DEEL 1

*DE DAGEN GAAN HUN GANG (MAAR
VOOR HOELANG?)*

**DE HAVEN. AANSTOOTGEVEND EN
AANTREKKELIJK OORD VAN VERDERF EN
AVONTUUR. MAAR DAT VERTEL IK LIEVER NIET
VERDER. DAT IEDEREEN ZICH MET ZIJN EIGEN
ZAKEN BEMOEIT!**

Hij geeft voor de dooie dood niet toe dat hij graag in de havenbuurt rondwandelt. Het avontuur tegemoet.

Zomaar slenteren, zonder doel, en zich ongegeneerd laten vollopen met indrukken. Gretig absorberend, als een spons.

Hier loop je weer, *meneer* Baziël Gersemeuter, zegt hij half luidop tegen zichzelf en hij geniet van de zoete klank van die woorden in de wind. Hij herhaalt ze, en stemt de cadans van zijn stappen op het ritme van de lettergrepen af. De neus lichtjes vooruit gestoken, handen losjes in de zakken. Baziël Thomas Gersemeuter, corrigeert hij zichzelf. Altijd de puntjes op de i zetten, zoals zijn moeder hem dat geleerd heeft.

Zijn naam, daar is hij best fier op.

Baziël, van het Griekse *basileos*, ‘koninklijke’.

Gersemeuter, familienaam afgeleid van de plaatsnaam Gersmoortere. Samenstelling van de Germaanse woorden *gersto* en *moortel*.

Gersto: gerst.

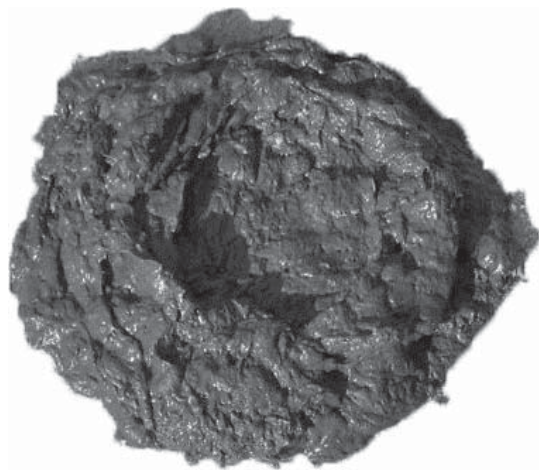
Moortel: drassige grond.

Er is vast niemand op de wereld met diezelfde naam.

Ja, hij heeft zijn zaakjes best voor mekaar. Hem moeten ze niets meer leren over het leven.

De haven is een oud, verkruimeld stadsdeel waar nog enkel gestrande marginalen en door het leven lamgeslagen migranten willen wonen. Moeten wonen, in dit getto.

Hun borstelige wenkbrauwen jagen hem angst aan en hij droomt er 's nachts van. Soms kan hij door het openstaande raam de slaapkamer van de burens aan de overkant binnenkijken. Er staat een groot, scheefgezakt bed waarin de kinderen gemaakt worden. Daar rond slordig verspreid kleine bijzetbedjes. De kinderen moeten 's nachts stil zijn, en ze liggen ademloos te luisteren naar wat zich in het donker afspeelt. Ze schamen zich voor niets of niemand. Hoe vaak kwamen de snotapen niet met luizen naar huis. Dan werden ze door hun vader kort geknipt. Net kleine skinheads.

Naar het schijnt is dat gezond voor het haar. Naar het schijnt, maar dat heeft hij enkel van horen zeggen, legt de vader in zijn thuisdorp in de bergen een verse koeienstront op de geschoren kruin van zijn kinderen, windt er een verband om en laat het een nacht goed intrekken. Ogenschijnlijk is dat bijzonder vies, maar Baziël weet beter. De bacteriën in de stront doen het haar overvloedig groeien, en ze scherpen de weerstand aan van de kinderen die veel beter tegen allergieën bestand zijn. En nadien kan de gedroogde koeientaart nog dienen als brandstof.

Met zijn hak wrikt Baziël korzelig een stuk steen uit de wegbedekking los. Hij weegt de grillige blok in zijn hand, en besluit uiteindelijk toch niet te gooien. Ook al heeft hij er zin in, zomaar ergens een raam kapotmaken en dan keihard wegrennen. Een mens kan helaas niet altijd doen wat hij wil.

Morgen misschien.

Dan is er weer een dag, met tal van nieuwe mogelijkheden.

Zijn linkerooglid ziet er wat dikker en roder dan het andere uit, dat is al jaren zo maar hij weigert er mee naar een dokter te gaan. Die zal toch alleen maar pillen voorschrijven, of willen opereren.

Maar een minderwaardigheidsgevoel houdt hij er niet aan over. Hij knijpt het ooglid gewoon wat meer dicht en dan lijkt het alsof zijn oog gezwollen staat. Een verkoudheid of zo. Echt misvormd vindt hij het oog niet, gewoon wat paarser aan de rand. Een miniem mankementje, eerder iets als een dikke sproet of een wratje. Niets om je zorgen over te maken.

Het heeft trouwens iets stoer, iets waar vrouwen voor vallen. Wilden ze hem maar eens aankijken, die verdomde trutten!

**DE KAMER, MIJN HEILIGDOM. HET JACHTGEWEER
STAAT KLAAR. LAAT DE INBREKERS MAAR KOMEN!
WAAR BLIJVEN ZE TOCH...**

Het steegje in de haven waar het naambord al jarenlang verdwenen is, zomaar op een kleurloze dag op het krakende gewricht tussen de stervende zomer en de herfst.

Er is altijd geluid, ook 's nachts. Soms raast het door zijn hoofd, maar hij laat de buitenwereld zoveel mogelijk waar die hoort. Buiten.

Overal in de kamer heeft Baziël potjes en vaasjes uitgestald. Het heeft iets van een museum. Ach, iedereen spaart wel iets - postzegels, foto's van de overleden vorst, pornoblaadjes. De ware verzamelaar bijt zich in zijn hobby vast.

Bij elk bezoek aan de rommelmarkt verwent hij zichzelf met een of ander snuisterijtje. Gisteren nog heeft hij een authentiek spuugpotje uit het kabinet van een tandarts van de vorige eeuw gekocht. Het potje dient nu als asbak. Geregeld zoekt hij de peukjes van zijn shagjes bij elkaar en peutert er de restjes tabak uit. Dat scheelt zeker twintig sigaretten per week. Aan hem zullen ze geen cent teveel verdienen!